585/00

Den 17. januar 2000 blev i sag nr. 50.607:

xxxxx xxxx xxxxxx xxxxxx
xxxxxxxxxx xx xx xx
xxxx xxxxxxx

mod

Forsikrings-Aktie-
selskabet Alka
Engelholm Alle 1
2630 Taastrup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Forsikrings-Aktieselskabet Alka, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et anmeldt ulykkestilfælde.

Selskabet har i skrivelse af 22/6 1999 redegjort for sagen således: "Ved anmeldelse dateret 21. marts 1999 anmeldte klager, at han den 18. november 1988 havde været involveret i et færdselsuheld, der skulle have givet et whip-lash traume. ... Af erklæringen fra overlæge P.D. af 17. december 1997 fremgår det, at klager i 1988, efter whip-lash traumet fik ømhed i nakken og i løbet af få dage efter ulykken hovedpine, og at disse gener tiltog gradvist i intensitet, at de i starten kun var til stede med op til 14 dages interval, men med årene er intensiteten yderligere taget til, og gennem de sidste 2½ år har generne konstant været til stede. På baggrund heraf må det lægges til grund, at klager har haft disse gener tilbage fra ulykken og konstant fra midten af 1995 og frem. Speciallægeerklæringerne af 15. juli 1998 og 26. november 1998 støtter denne konklusion, og omtaler tillige et ulykkestilfælde i 1993, som angiveligt skulle være en arbejdsskade, hvor klager faldt ned på højre skulder og slog højre fod. Af Arbejdsskadestyrelsens udtalelse af 7. januar 1999

kan det lægges til grund, at méngraden efter uheldet i 1988 er vurderet til 5%, idet der er lagt vægt på, at der er varige følger i form af hovedpine. De øvrige gener i form af hukommelses- og koncentrationsbesvær, træthed, aflåsningstilfælde af nakken, kan ikke relateres til uheldet i 1988, men nogle af disse opstod efterfølgende i forbindelse med uheldet i 1993 ifølge Arbejdsskadestyrelsen. Endvidere fremgår det af Arbejdsskadestyrelsens udtalelse, at helbredstilstanden var stationær skønsmæssigt 3 måneder efter ulykkestilfældet. ... Af slutattest af 2. marts 1999 fremgår det, at klager har degenerative forandringer i columna cervicalis, og at der i årene forud for ulykken var flere henvendelser om nakkemyoser, at klager ikke blev sygemeldt, men indrettede sit arbejde med flere pauser, således at det var mindre belastende. ... På baggrund af det oven for anførte kan det lægges til grund, at klager siden ulykken har haft de gener, som begrunder, at Arbejdsskadestyrelsen fastsætter en méngrad på 5% efter ulykken i 1988. Klager har således være bekendt med sine gener lige siden ulykken, og i hvert fald siden midten af 1995. På den baggrund er det vores opfattelse, at kravet er forældet, både efter den 2-årige og den 5-årige forældelse i forsikringsaftalelovens § 29. På baggrund af slutattesten fra egen læge må det endvidere lægges til grund, at klager allerede inden ulykken havde smerter i nakken, og det er derfor endvidere tvivlsomt, hvorvidt klagers gener ikke skyldes en forudbestående lidelse."

Klagerens advokat har hertil i skrivelse af 16/8 1999 bemærket: "Det fastholdes, at min klient ikke på noget tidligere tidspunkt har haft fornødent kendskab til, at der var tale om erstatningsberettigede gener efter uheldet, og i hvert fald har min klient ikke på noget tidligere tidspunkt haft noget grundlag for at opgøre et eventuelt krav på. Forældelsesfristen kan derfor tidligst beregnes fra det tidspunkt, hvor den første speciallægeerklæring forelå, og efter min opfattelse først beregnes fra Arbejdsskadestyrelsens udtalelse. Den omstændighed at Arbejdsskadestyrelsen i 1998 fastsætter stationærtidspunktet til 3 måneder efter skadestidspunktet, kan naturligvis ikke påberåbes til støtte for at forældelsesfristen skulle løbe fra stationærtidspunktet. Det er korrekt, at min klient forud for skadestidspunktet af og til havde gener i form af nakkemyoser. Også af denne grund har det været umuligt for min klient at vurdere omfanget af de varige mén som følge af personskaden. Arbejdsskadestyrelsen har imidlertid fastsat dette mén til 5%. En vurdering som min klient ingen muligheder havde for at foretage. Det bestrides, at min klients gener skyldes en forudbestående lidelse, og i den forbindelse henledes opmærksomheden på, at

Arbejdsskadestyrelsen har taget højde for eventuelle forudbestående lidelser i forbindelse med Styrelsens vurdering, i henhold til hvilken méngraden for så vidt angår personskaden i 1988 er fastsat til 5%, hvilket herefter kan lægges til grund."

Af speciallægeerklæring af 17/12 1997 fremgår bl.a.: "Konklusion: Det drejer sig om en 57-årig mand der i 1988 var udsat for et færdselsuheld, hvor han pådrog sig et whip-lash traume. Kørte ind i en bil, der kørte ud foran ham samtidig med at han drejede hovedet mod højre for at se om til to piger, der sad på bagsædet. Bemærkede straks ømhed i nakken og i løbet af få dage hovedpine. Disse gener tog gradvist til i intensitet. Initialt kun til stede med op til 14 dages interval, men som årene er gået er intensiteten yderligere taget til og gennem de sidste 2½ år har disse gener konstant været til stede. Herudover hyppige aflåsningstilfælde - nu op til 15-20 gange dagligt, ledsaget af smerteudstråling til muskulaturen omkring kæbeleddene, ud i begge øjne samt op i begge tindingeregioner. Skadelidte må herefter selv foretage manipulation af nakken for at fjerne generne. Siden ulykken også konstant haft sovende fornemmelser i venstre hånd og gradvist tiltagende hukommelses- og koncentrationsbesvær samt udtalt træthed. Skadelidte måtte gradvist reducere sin arbejdsintensitet, som før ulykken lå på cirka 60 timer om ugen. Måtte til sidst ophøre med sit arbejde i 1996 på grund af generne. Ved den objektive undersøgelse påvises svært nedsat bevægelighed i halshvirvelsøjlen. Der er ømhed af de øverste cervikale processi spinosi samt af paravertebralmuskulaturen her. Holder konstant hovedet på sned mod højre. Tilstanden må opfattes som værende følge efter whip-lash traume med en gradvis forværring trods adskillige behandlingstiltag. Tilstanden nu stationær."

Af speciallægeerklæring af 15/7 1998 fremgår bl.a.: "**Resumé og konklusion** 57-årig indretningskonsulent, der har haft lænderyggener gennem 12 år og efter piskesmælds-traume i 1988 havde behandlingskrævende nakkesmerter med låsningstilfælde med hovedpine ind imellem. Klarede sit arbejde trods behov for pauser ind imellem og træthed efter arbejdsdagen."

Af speciallægeerklæring af 26/11 1998 fremgår bl.a.: "RESUME: Nu 57-årig mand, der i 1988, ved trafikuheld, pådrog sig piskesmældslæsion. Han havde herefter nogen smerter i nakken efter fysisk arbejde, men han kunne passe sit arbejde."

Fejl! Ukendt argument for parameter.. 50.607

Af slutattest af 2/3 1999 fremgår bl.a.: "Pt. har degenerative forandringer i columna cervicalis. I årene forud for ulykken, flere henvendelser med nakkemyoser."

Forsikringsbetingelserne indeholder bl.a. følgende bestemmelse: "**Afsnit 6 Hvad dækker forsikringen ikke: a.** Ulykkestilfælde eller følger deraf, hvis hovedårsag er sygdom eller sygdomsanlæg. Ligeledes er undtaget forværrelse af et ulykkestilfælde eller dets følger der skyldes tilstedeværende eller tilfældigt tilstødende sygdomme."

Nævnet udtaler:
Således som sagen foreligger oplyst, må nævnet lægge til grund, at skaden var stationær i 1995. Nævnet finder endvidere, at klageren i 1995 har haft grund til at tro, at ulykken havde resulteret i en skade, der kunne give anledning til et krav mod selskabet. Nævnet finder herefter, at klagerens krav mod selskabet er forældet efter den 2-årige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29 ved udgangen af 1997. Nævnet kan således ikke kritisere, at selskabet har afvist forsikringsdækning.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Poul Sørensen